

Arrest

nr. 147 210 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot *“weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 20 oktober 2014”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gelet op arrest nr. 143 616 van 20 april 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 20 mei 2015 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Voorwerp van het beroep

Verzoeker vraagt de schorsing en de vernietiging van de beslissing tot *“weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 20 oktober 2014”*. Uit de lezing van het stuk 1 bij het verzoekschrift, dat verzoeker aanwijst als de bestreden beslissing, blijkt het in werkelijkheid te gaan om een zgn. bijlage 14ter.

De bestreden beslissing vermeldt als hoofding *“bijlage 14ter/openbare orde”*. Uit de bijlagen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), blijkt een dergelijk document overeen stemmen met een *“beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat inderdaad dat het verblijf wordt ingetrokken en instructies worden gegeven om verzoeker uit het rijksregister te schrappen en de verblijfskaart te supprimeren. Het beroep is aldus gericht tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijf en niet tegen een weigering van verblijf.

Tegelijk met de bestreden beslissing werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 0 dagen na kennisgeving gegeven. Deze beslissing dient te worden beschouwd als de tweede bestreden beslissing, die nauw samenhangt met de eerste beslissing aangezien deze erop steunt.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1 Aan verzoeker werd een A-kaart afgeleverd op 12 februari 2013.

2.2. Op 20 oktober 2014 wordt de eerste bestreden beslissing genomen. Deze luidt als volgt:

“Geachte burgemeester Bijlage 14ter/openbare orde

Op datum van 12.02.2013 heeft betrokkene een A kaart bekomen in het kader van artikel 10.

Aangezien betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 omdat hij geen bewijzen kan aanleveren dat geen misdaden of wanbedrijven gepleegd werden van gemeen recht (art. 25/2§1 KB 08.10.1981) dient aan betrokkene een bijlage 14ter betekend te worden.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele of sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

Het feit dat betrokkene sedert begin 2013 in België is in functie van zijn ouders en hij hier tevens nog andere familiale en sociale bindingen heeft, weegt niet op tegen de recidive en zware criminele feiten die hij gepleegd en bekend heeft.

Betrokkene heeft heden de leeftijd van 19 jaar en verbleef tot zijn 17e levensjaar in Marokko; bijgevolg is het ondenkbaar dat hij geen sociale, culturele of familiale bindingen meer heeft met zijn land van herkomst en dat het centrum van zijn belangen in België zou liggen. Betrokkene toont geenszins aan dat hij zich op minder dan 2 jaar heeft getracht te integreren op het Belgisch grondgebied (bijvoorbeeld door arbeid of opleiding) integendeel, betrokkene ligt aan de oorzaak van veel schade en ellende die hij berokkent bij andere personen die op het grondgebied verblijven.

In casu komen uit het administratief dossier van betrokkene de volgende elementen / PV's naar voor die er duidelijk op wijzen dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actueel, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel vreedzaam belang van de samenleving en het behoud van openbare orde :

1. LE.43.L9.005437/2013 d.d. 27/07/2013 : Opzettelijke slagen en verwondingen te Diest op 26/07/2013.

2. LE.27.L9.005455/2013 d.d.29/07/2013 : Gewone heling te Diest op 24/07/2013.

3. LE.11 .L9.005357/2013 d.d. 24/07/2013 : Diefstal met geweld of bedreigingen te Diest op 24/07/2013.

4. TN.17.L7.3790/2013 : Diefstal met braak/valse sleutel te Diest (Provinciedomein halve maan) d.d.22/07/2013.

Dossier bij Parket Leuven gekend onder nummer LE. 17.98.1766/2013

5. LE.43.L9.006747/2013 d.d. 25/09/2013 : Opzettelijke slagen en verwondingen te Diest op 24/09/2013.

6. LE. 11.L9.006764/2013 d.d. 13/09/2013 : Diefstal met geweld of bedreigingen te Diest op 13/07/2013.

7. LE.11 .L9.006815/2013 d.d. 27/09/2013 : Diefstal met geweld of bedreigingen te Diest op 26/07/2013.

8. LE.43.L9.000200/2013 d.d. 08/01/2014 : Opzettelijke slagen en verwondingen te Diest op 08/01/2014.

9. LE.60.L9.000219/2014 d.d. 18/02/2014 : In- en uitvoer van verdovende middelen vanuit Nederland.

10. LE.28.L9.006541/2014 d.d. 12/09/2014 : Bedrieglijke verberging te Diest sinds 01/03/2014.

11. LE.60.L9.000219/2014 d.d. 20/05/2014 : In- en uitvoer van verdovende middelen vanuit Nederland.

12. LE.45.L9.003966/2014 d.d. 01/06/2014 : Bedreigingen te Diest d.d. 01/06/2014

13. LE.45.L9.004033/2014 d.d. 03/06/2014 : Bedreigingen te Diest d.d. 03/06/2014

14. LE.11 .L9.004725/2014 d.d. 30/06/2014 : Diefstal met geweld of bedreigingen te Diest op 30/06/2014

15. LE. 18.L9.005082/2014 d.d. 14/07/2014 : Gewone diefstal te Diest op 13/07/2014.

16. LE.11.L9.005223/2014 d.d. 17/07/2014 : Diefstal met geweld of bedreigingen te Diest op 17/07/2014.

17. LE.18.L9.005471/2014 d.d. 29/07/2014 : Gewone diefstal te Diest op 24/07/2014.

18. LE.11 .L9.006530/2014 d.d. 12/09/2014 : Diefstal met geweld of bedreigingen te Diest op 11/09/2014.

19 .LE. 11.L9.006604/2014 d.d. 15/09/2014 : Diefstal met geweld en bedreigingen en wapengebruik te Diest op 15/09/2014

In kader van het laatste dossier werd betrokkene dd 09.2014 door de onderzoeksrechter aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Hasselt. Op 14.10.2014 werd betrokkene vrijgesteld onder voorwaarden.

U gelieve betrokkene uit het rijksregister te schrappen vanaf de datum van de beslissing (bijlage) overeenkomstig de omzendbrief van 30 augustus 2013. De verblijfskaart () dient gesupprimeerd te worden teneinde verwarring bij een eventuele vreemdelingencontrole te vermijden."

Naar aanleiding van deze beslissing werd op dezelfde datum besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn. Dit is de tweede bestreden beslissing.

3. De bevoegdheid van de steller van de akte – ambtshalve middel

3.1. Met het tussenarrest nr. 143 616 van 20 april 2015 werd ambtshalve gewezen op een mogelijk bevoegdheidsprobleem wat betreft de (eerste) bestreden beslissing. Deze beslissing strekt er immers toe een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht en diens A-kaart in te trekken. Te dien einde wordt in de bestreden beslissing vermeld dat deze werd genomen in het kader van het onderzoek van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of er aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 10 werd voldaan.

Artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1°de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden; [...]"

3.2. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 omdat hij geen bewijzen kan aanleveren dat geen misdrijven of wanbedrijven gepleegd werden van gemeen recht. Artikel 10 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1°de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2°de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het verkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;

3°de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4°de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

–de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter

teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

–hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn –de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5°de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a)bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

–indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

–ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

–ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b)met elkaar komen samenleven;

c)beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d)ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e)geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f)ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

6°het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien;

7°de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2 De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede en derde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3 Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 11, § 2, kan een vreemdeling die met toepassing van § 1, eerste lid, 4° of 5°, toegelaten werd tot een verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot of ongehuwde partner, na de inwerkingtreding van de huidige bepaling, zich slechts beroepen op het recht om zich te laten vervoegen op basis van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap indien hij kan bewijzen dat hij gedurende twee jaar regelmatig in het Rijk heeft verbleven.

§ 4 Paragraaf 1, eerste lid, 1° en 4° tot 6° is niet van toepassing op de familieleden van de vreemdeling die gemachtigd is in België te verblijven om er te studeren of die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

§ 5 De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

3.3. Uit lezing van deze bepalingen blijkt dat artikel 11, §1 van de vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde toelaat om de binnenkomst of het verblijf te weigeren, in de gevallen voorzien bij 1° tot 4°. Artikel 11, §1, 3° *juncto* artikel 3, bepaalt zo dat het verblijf kan geweigerd worden in geval van gevaar voor de openbare orde.

In casu betreft het echter geen weigering van de binnenkomst of het verblijf in de zin van §1 van artikel 11, maar werd verzoeker reeds tot verblijf toegelaten. Aan verzoeker werd immers een A-kaart afgeleverd op 12 februari 2013.

De bestreden beslissing verwijst dan ook terecht naar artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet, dat in het eerste lid, 1° tot 4° de gevallen bepaalt waarin een einde kan worden gesteld aan het recht op verblijf. Daarin wordt evenwel niet voorzien in de mogelijkheid om het verblijf te beëindigen om redenen van openbare orde. In het bijzonder kan uit artikel 11 §2, 1° *juncto* artikel 10 van de vreemdelingenwet een geen grond om een dergelijk verblijf te beëindigen omwille van redenen van openbare orde worden afgeleid. Aldus kan artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet niet worden aangewend als rechtsgrond om het verblijfsrecht om reden van openbare orde of veiligheid te beëindigen.

De wetsebepaling op basis waarvan een bestaand verblijfsrecht kan worden afgenomen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, is artikel 20, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de terugwijzing van de niet gevestigde vreemdeling. Hierin wordt bepaald:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.”

Luidens deze bepaling kan een bestaand verblijfsrecht maar worden beëindigd door de minister. De wet voorziet niet in een mogelijkheid tot delegatie. In casu werd de bestreden beslissing genomen door een attaché. De vaststelling dringt zich dan ook op dat de beslissing uitgaat van een daartoe onbevoegd orgaan.

De bevoegdheid van de steller van de akte raakt de openbare orde en is een kwestie die ambtshalve en in iedere fase van het geding kan worden opgeworpen (RvS 9 maart 1998, nr. 72.308 van; RvS 11 september 1991, nr. 37.610).

4. Standpunt van de verwerende partij

Ter terechtzitting voert de verwerende partij ten aanzien van het ambtshalve door de Raad opgeworpen middel aan dat de bestreden beslissing steunt op artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet en op artikel 25/2, §1 van het vreemdelingenbesluit. Zij voert aan dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet gelegen is in het gevaar voor de openbare orde, maar wel in het volgende motief: *“aangezien betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 omdat hij geen bewijzen kan aanleveren dat geen misdaden of wanbedrijven gepleegd werden van gemeen recht.”* De verwijzing naar de openbare orde in de bestreden beslissing zou, aldus de verwerende partij, slechts een overtoollig motief uitmaken.

Daarnaast wijst de verwerende partij op artikel 25/2 van het vreemdelingenbesluit volgens welk blijkt dat er bij de aanvraag bij het gemeentebestuur een bewijs voorhanden moet zijn waaruit blijkt dat de vreemdeling geen misdrijven of wanbedrijven heeft gepleegd, bij gebreke waaraan de aanvraag niet in overweging wordt genomen, wat te dezen niet langer het geval is.

5. Beoordeling

5.1. Waar de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing in hoofdzaak niet steunt op een schending van de openbare orde, merkt dat Raad op dat reeds in de hoofding van de bestreden beslissing vermeld staat *“Bijlage 14ter/openbare orde”*. De verklaring dat de bestreden beslissing niet werd genomen om redenen van openbare orde is dan ook niet aannemelijk. Verder besluit de bestreden beslissing dat *“betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 omdat hij geen bewijsstukken kan aanleveren dat geen misdaden of wanbedrijven gepleegd werden van gemeen recht (art. 25/2, §1 KB 08.10.1981)[...] In casu komen uit het administratief*

dossier de volgende elementen / PV's naar voor die er duidelijk op wijzen dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actueel, wekelijks en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel vreedzaam belang van de samenleving en de openbare orde (...)”.

Uit deze motivering blijkt zeer duidelijk en ondubbelzinnig dat de bedreiging voor het vreedzaam belang van de samenleving en de openbare orde het hoofdmotief vormt voor de bestreden beslissing. Verwerende partij kan niet ernstig iets anders voorhouden.

In de mate wordt verwezen naar artikel 25/2, §1 van het vreemdelingenbesluit, luidt deze bepaling als volgt:

“De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon:
1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen, en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid,

kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.”

Daargelaten of een koninklijk besluit wijzigingen kan aanbrengen aan de bevoegdheidsregeling zoals vastgelegd door de wet, blijkt uit deze bepaling dat het vereiste om “een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht”, neer te leggen, een voorwaarde is die geldt bij het indienen bij de aanvraag. Verweerster bevestigt dit overigens zelf waar ze er op wijst dat bij gebreke hieraan, de aanvraag niet in overweging wordt genomen. Te dezen betreft het geen weigering van een verblijfsaanvraag, maar de beëindiging van een reeds toegestaan verblijfsrecht. Artikel 25/2, §1 van het vreemdelingenbesluit kan aldus niet de juridische grondslag vormen waarop een beëindiging van het verblijfsrecht steunt.

In de mate de verwerende partij met de verwijzing naar deze bepaling zou bedoelen dat de A-kaart die werd afgeleverd, een verblijf voor beperkte duur inhield en dat dienvolgens bij elke verlenging, zolang het verblijfsrecht geen onbeperkt karakter heeft, aan de initiële voorwaarden moet worden voldaan, merkt de Raad op dat artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet zich er toe beperkt te stellen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 werd toegelaten tot verblijf in de opgesomde gevallen niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven. Er wordt daarbij geen onderscheid gemaakt naargelang een A-kaart voor beperkt verblijf of reeds een B-kaart voor onbeperkt verblijf werd afgeleverd. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, wordt de openbare orde niet vermeld bij deze gevallen.

Verder blijkt uit artikel 13, §1, derde lid van de vreemdelingenwet het volgende:

“De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van drie jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode geldt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10.”

Het betreft te dezen geen beslissing tot niet-verlenging maar wel een beëindiging van een geldige A-kaart. Aldus steunt de bestreden beslissing op artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds werd vastgesteld *supra* onder (3.2.), laat artikel 11 §2, 1°, *juncto* artikel 10 van de vreemdelingenwet niet toe om een dergelijk verblijf te beëindigen om redenen van openbare orde.

Waar verweerster ter terechtzitting nog aanvoert dat het plegen van misdrijven gelijk staat aan het plegen van fraude en het verblijf op grond van die vaststelling kon worden beëindigd, merkt de Raad op dat het plegen van fraude overeenkomstig artikel 13, §3, 3° van de vreemdelingenwet kan aanleiding geven tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Vereist daarbij is evenwel dat de fraude werd gepleegd met het oog op het bekomen van het verblijfsrecht. In casu staat echter vast dat de door verzoeker gepleegde misdrijven plaatsvonden nadat reeds een verblijfsrecht bekomen werd, zodat deze misdrijven geen enkele weerslag hebben gehad op de beslissing om het verblijfsrecht toe te staan. Artikel 13, §3, 3° van de vreemdelingenwet is niet van toepassing.

5.2. De Raad stelt aldus vast dat de eerste bestreden beslissing een einde stelt aan het verblijfsrecht om redenen van openbare orde. Uit de bespreking van de relevante wetsbepalingen hierboven blijkt dat enkel artikel 20, eerste lid van de vreemdelingenwet toelaat een verblijf te beëindigen op deze grond. Naar luid van deze bepaling wordt een dergelijke beslissing genomen door “*de Minister*”. De eerste bestreden beslissing, in de vorm van een bijlage 14ter, werd genomen door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing werd genomen door een daartoe niet bevoegd orgaan, dient deze op deze grond te worden vernietigd.

Het ambtshalve opgeworpen middel is gegrond.

6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing nu het op dezelfde dag werd genomen door dezelfde ambtenaar en het de overwegingen van de eerste bestreden beslissing overneemt. Het bevel is dan ook een zuivere volgbeslissing van de eerste bestreden beslissing en dient om die reden samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

7. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT